

пшеничка, и, щомъ я зематъ въ ржка, вна-
сятъ я по-скоро въ устата, щото даже и
време нѣматъ да проговоратъ обичното
спорѣдъ обрядите желание: „Богъ да
прости мжртви души!“ На старците и на
дѣцата бабичките даватъ по една лжжица;
а Хаджи Генчу по двѣ, и то за това, че
той имъ пише помѣниците. Ехъ, да би вис-
знаяле какъ тоя Хаджи Генчо пише тия
помѣници! — Съ оксии, съ варии и съ ти-
тли, като да сж напечатени, и даже попъ
Гйорги, който чѣсто обича да бжрка сло-
вото божие, чете Хаджи Генчовите писа-
ния като вода, и никога не казва габа
намѣсто Гана.

Когато са вжрне изъ черкова дома, то
Хаджи Генчо опече на жаравата едно пар-
ченце мѣсо, палѣе си малко червено вин-
це, земе соленицата и сѣдне, както говори
той самъ, да пооправи червата си; но
преди да захване да ѣде, той отрѣже ед-
но малко парченце мѣсо, и нахрани свои-